

הביאני הדרין

גליון 248

מורינו הגדול מיצחק שליט"א

'אבנים שחקו המים'

נאמר בביהמ"ד שע"י חניכי הישיבה במודיעין עילית, ימי הספירה תשע"ה

יהיה העולם שמם, ולכך הם היו כבר תלמידי ר"ע והם פסקו מלמות.

'בבקר זרע את זרעך ולערב אל תנח ידך'- וכמו שדרש ר"ע היו לו תלמידים בילדותו יהיו לו תלמידים בזקנותו. באופן טבעי אדם אם כל מה שעשה בכל חייו נהרס, מתו כל תלמידי ר"ע כל מה שהעמיד בעולם הכל נחרב הוא היה צריך לומר כנראה שאני לא ראוי ללמד תורה ולהפסיק, אבל לא בתורה!!!... בתורה- אי אתה בן חורין להבטל ממנה, עם כל זה שמתו כל תלמידיו, אין זמן לאבילות, א"א שיהיה את חורבן התורה, ולכך מיד באותו היום, הלך לרבותינו שבדרום.

גם אנחנו צריכים ללמוד מכך אין שום תירוץ להפטר מהתורה, כל המאורעות הכי קשים שיהיו ח"ו 'אל תנח ידך', ואין אתה בן חורין להפטר ממנה. זה מה שאנו צריכים ללמוד בימים אלו ימי הכנה לקבלת התורה 'אבנים שחקו מים' ברציפות בלי הפסקה, ו'אל תנח ידך' אין שום דבר שיכול לפטור אותך מכך, וכשנלמד את זה נזכה בס"ד לליבו פתוח כאולם.

הביאני הדרין

י"ל ע"י חבר תלמידים חניכי הישיבה הקדושה.

הדברים המובאים בגליון בדרך כלל, הינם מכתבי תלמידים וכד' ולא עברו את שבט ביקורתם של רבותינו שליט"א.

הגליון נועד בעיקר עבור בני הישיבה לדורותיה, החפצים להמשיך להתחנך ולהתעלות כבימי קדם לאורה ובדרכה של הישיבה ק"ק.

לקבלת הגליון ולהערות והארות
0539747@gmail.com | 08-9747479 שלוחה 4

הצליח להבין כלום, ולכך לא בכדי כשהוא עובר ליד אבן עם חור, אז הוא מיד שואל איך נעשה החור באבן, כיון שגם לו יש אבן, והוא רצה לדעת איך עושים חור באבן, אמרו לו אי אתה קורא 'אבנים שחקו מים', גם מים שהם הדברים הכי רכים שיש. אבל כשזה בא ברציפות התמדה בלי הפסק אז גם המים יכולים לחקוק את האבן, הוא למד את זה כ"כ טוב עד שליבו היה פתוח כאולם, אין שום דבר שיכול לפתוח את הלב כאולם להגיע ללב מבין סברא, זה רק ככל שאדם ילמד את זה, את האבנים שחקו מים, את ההתמדה בלי הפסק - ואז יחקק האבן, וככל שאדם ילמד את האבנים שחקו מים את הלימוד תורה ברציפות בלי שום הפסקה יותר, כך יזכה יותר להגיע ללב פתוח כאולם.

ביבמות ס"ב ע"ב אמרו שנים עשר אלף זוגים תלמידים היו לו לרבי עקיבא מגבת עד אנטיפרס וכולן מתו בפרק אחד מפני שלא נהגו כבוד זה לזה והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה אותה שעה, ע"כ. כמה זמן לקח משעה שמתו תלמידי ר"ע והיה העולם שמם עד שבא אצל רבותינו בדרום?... החשבון הוא שאפילו לא יום אחד, אבילות על תלמידי ר"ע יש עד ל"ג בעומר, כי עד אז מתו תלמידי ר"ע, אבל מל"ג בעומר ואילך פסקו תלמידי ר"ע למות, ותמוה מי פסק מלמות הלא כולם מתו?... החמשה תלמידים האחרונים הם פסקו מלמות, ולמרות שלא היו בכלל תלמידי ר"ע, אבל בו ביום שמתו התלמידים מיד הוא הלך לחפש תלמידים חדשים, שרגע אחד לא

אנחנו אוחזים בימי הספירה ימים שבהם אנו מבטאים את ההשתוקקות והציפייה ליום מתן תורה, וכמש"כ בספה"ק שהנתינה חוזרת בכל שנה ושנה מחדש, המ"ט ימי הספירה הם כנגד מ"ח קנייני התורה ויום אחרון כנגד כולם, בשביל לזכות לתורה אדם צריך לעבוד לזכות שוב בקנייני התורה כדי לזכות בתורה מחדש.

בימים אלו נוהגים גם באבלות על תלמידי ר"ע, כי בין פסח לעצרת זה הזמן של קנייני התורה, ובאים להעמיד לנו שכשלא זוכים, וחסר באחד מקנייני התורה 'שלא נהגו כבוד זה בזה' אז כמסירתה כך נטילתה אז הימים האלו היו ימים של סילוק התורה, והימים האלו נקבעו לימי אבלות של סילוק התורה, ומאידך הימים של מסירת התורה שלא היה העולם שמם.

רבי עקיבא מוגדר בחז"ל ליבן של ראשונים פתוח כפתחו של אולם - זה רבי עקיבא, ר"ע היה ליבו פתוח כאולם, וכבעל סברא, אבל לא בגלל זכה להגיע לדרגה כ"כ גדולה עד כדי שמש"ר אמר עליו לפני הקב"ה ריבונו של עולם, יש לך אדם כזה ואתה נותן התורה על ידי?, אלא כפי שחז"ל לימדו אותנו שר"ע ארבעים שנה לא למד תורה, וזה לא בגלל שלא רצה ללמוד, אלא כפי שהגמ' מספרת שהלך בדרכו ללמוד, וראה חור באבן אז הוא שאל מי חקק את האבנים, אמרו לו: המים שתדיר נופלים עליה בכל יום, אמרו לו: עקיבא, אי אתה קורא 'אבנים שחקו מים'?! מיד היה רבי עקיבא דן קל וחומר בעצמו: מה רך פיסל את הקשה, דברי תורה, שקשה כבדל, על אחת כמה וכמה שיחקקו את לבי, שהוא בשר ודם! מיד חזר ללמוד תורה.

ר"ע לא למד תורה, כיון שליבו היה לב אבן, הוא רצה ללמוד - רק ליבו היה לב אבן, ולא

הגאון רבי יוסף רובינשטיין שליט"א

לכה דודי נצא השדה – נשכימה לחרמים

נאמר ב'אסיפת קודש' לבני הישיבה הק' בביהמ"ד שע"י הניכי הישיבה במודיעין עילית, כ"ח ניסן תשפ"ג

ויכרסמנה חזיר מיצר, הוא עמלק. עשו וגלות אדום. וזיו שדי, ישמעאל, יחד עם שאר האומות הדומות לחיות ולעופות הדורסים, ולכל רמש השדה. שכולם באים ושולטים בעם ישראל.

ומה התשובה לשאלה זו? שם בתהילים, השאלה נשארת ללא מענה, אך נראה כי התשובה לשאלה הנזעקת שם בתהלים נמצאת בנביא ישעיה פ"ה, שם הנביא שואל את עם ישראל שאלה, בשם הקב"ה. וגם שם השאלה היא במשל לחרם וגפן. וכדלהלן בס"ד:

כרם היה לידידי – שירת דודי לכרמו

אֲשִׁירָה נָא לַיְדִידֵי שִׁירַת דָּוִד לְכַרְמִי כָרֶם הָיָה לַיְדִידֵי כְּרָן בְּיַשְׁמִן: הַנְּבִיא אומר: עתה אשירה לידידי, תחת ידידי, ובמקומו ובשליחותו. את השירה של דודי, הקב"ה, על עסקי הכרם שלו: כרם היה לידידי במקום נכבד בכרמי ירושלים, העושה פירות שמונים ודשנים.

וַיִּזְכְּרוּ וַיִּסְקְלוּ וַיִּמְעָחוּ וַיִּשְׂכְּחוּ וַיִּשְׁכַּח מַגְדָּל בְּתוֹכוֹ וְגַם יִקָּב חֲצַב בּוֹ וְיָקוּ לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשֵׁיב: ויעזקוהו – סייגו וגדרו סביב, מוקף כמין טבעת. ויסקלחו – הוציא מתוכו אבנים הרעים לגפנים. וימעהו שורק – הם זמורות היפות לנטיעה משאר זמורות: ויבן מגדל בתוכו – מקום לשומר לשבת. וגם יקב חצב בו – גת לעצור הענבים, ולהוציא ממנו יין טוב. וידידי קיווה לעשות מהכרם הזה ענבים טובים, אך למעשה הכרם הזה הוציא פירות באושים.

וַעֲתָה יוֹשֵׁב יְרוּשָׁלַם וְאִישׁ יְהוּדָה שִׁפְטוּיָא בְּיָדוֹ וּבִין כְּרָמֵי: מְהִלְעֲשׂוֹת עוֹד לְכַרְמֵי וְלֹא עֲשִׂיתִי בּוֹ מְדוּעָה קְנִיתִי לַעֲשׂוֹת עֲנָבִים וַיַּעַשׂ בְּאֲשֵׁיב:

והקב"ה גילה מראש שזה התכנית: לפרוץ את הגדר של הכרם

וַעֲתָה אֹדִיעֲחֵינָא אֶתְכֶם אֵת אֲשִׁרְיָאֵי עֲשָׂה לְכַרְמֵי חֶסֶר מְשׁוּבְתוֹ וְהָיָה לְבַעַר פְּרִין גְּדָרוֹ וְהָיָה לְמַרְקָם: חֶסֶר מְשׁוּבְתוֹ: אני יסיר את ההחגנה והשמירה המסוכנת ומגינה על הכרם, והיא – הכרם: לבער – שירעו בו בהמות וחיות: [כמו זביעך בשדה אחר].

וְאֲשִׁיתִּיהוּ בְּתָהּ לֹא יִזְמַר וְלֹא יַעֲדֵר וְעָלָה שְׁמִיר וְשִׁית וְעַל הַעֲבִיב אֲצַנְחָה מְהִמְטִיר עָלָיו מִטָּר: ואשיתחו בתה: ואני ישאיר את הכרם שממה וריקנית. ויפסיקו לטפל ולתקן את הכרם, לומר את הקוצים, ולעודד להצלחת הגידול. וממילא יעלו בו שמיר ושית – מיני קוצים, או תולעים הזקים, כתולעת השמיר המבקעת אבנים.

והנביא מבאר מהו הנמשל: בִּי כָרֶם ה' צְבָקוֹת בֵּית יִשְׂרָאֵל וְאִישׁ יְהוּדָה נָטַע שְׁעִשְׂוֵעֵי וַיָּקוּ לְמִשְׁפַּט וְהִנֵּה מִשְׁפַּח לְצַדִּיקָה וְהִנֵּה צַעֲקָה: לחרם הזה אתם משולים בית ישראל, שאתם נטע שעשועיו של הקב"ה, וה' קיווה שיעשו דין ומשפט, והנה משפה, אסיפת חטא על חטא, (או מלשון נגע). ובמקום זכויות ומצוות, הם עושים הובות ועוונות.

יש סוגיה חשובה מאוד שעלינו לברר לעצמינו, והיא מה התפקיד והתכלית של הגלות, ומה מצופה מאיתנו. ונשתדל לברר את זה בס"ד.

למה פרצת גדריה

בתהלים פרק פ' אנו זועקים בשאלה נוראה להקב"ה. כמשל לגפן, בו כביכול הקב"ה השקיע עד שהגפן הצליח וגדל מאוד. (ויבואר עפ"י המפרשים שם).

(ט) גִּפְן מִמְצָרִים תִּסְיַע תִּגְרַשׁ גֹּזִים וְתִמְעָה: הקב"ה הסיע גפן ממצרים, ובשביל אותו הגפן ה' גירש את הגויים שהיו בארץ ישראל. ונטע את הגפן במקומם.

(י) פְּנִיתָ לְפָנֶיהָ וְתִשְׁרַשׁ שְׂרָשֶׁיהָ וְתִמְלֵא אֲרָץ: ה' פינה עבורה את המקום. וסיקלו מאבנים. למען תוכל הגפן להתפשט, והשריש את שרשיה הזק באדמה. עד שכל הארץ התמלא ממנה.

(יא) כָּסּוּ הָרִים צִלָּה וְעֲנַפֶּיהָ אֲרִזִּיאַל: עד שאכן כל ההרים התכסו בצילה. והענפים שלה נדמו לארזים היותר הזקים, והגבוהים מואד.

(יב) תִּשְׁלַח קְצִירָהּ עֲדִיָם וְאֶל־נְהַר יִזְכְּוֹתֶיהָ: וענפי הגפן גדלו כל כך, עד שכל הארץ לארכו ולרחבו התמלא מהם. עד ששלחה קציריה עד ים, (שהוא גבול ארץ ישראל לארכו. מים סוף ועד ים פלשתיים): ואת יונקותיה עד הנהר, (הוא גבול ארץ ישראל לרחבו. ממדבר עד הנהר נהר פרת).

ועל זה אנו פונים בזעקה ושאלה להקב"ה: (יג) לְמָה פָּרַצְתָּ גְּדָרֶיהָ וְאָרְוָה כְּלִיעַבְרֵי דָרְהָ: ועתה, למה פרצת גדריה של אותה הכרם, וסילקת שמירתך ממנה, עד שהיא נעשתה כהפקר לכל, וכל עוברי דרך באים ולוקטים ממנה.

(יד) וַיְכַרְסֵמְנָה חִזִּיר מִיַּעַר וְזִיו שְׂדֵי יִרְעָנָה: ועד כדי כך נפרצה הכרם, שכל חזירי יער נכנסים ומכרסמים בו. וגם כל רמש השדה. רועה עליה ועל ענפיה ואוכלן. [זיו שדי, כינוי לעוף השדה, או לכל בעל חי שזו ממקומו והולך בשדה].

והנמשל בזה לעם ישראל: את הגפן, שהוא עם ישראל, ה' עקר והוציא ממצרים, בניסים גלויים, ביד הזקה ובזרוע נטויה. והסיע אותם במדבר, בענני הכבוד, (וכנאמר: ז'אשא אתכם על כנפי נשרים). וה' גירש מארץ ישראל את השבעה גוים שהיו שם. [מתוך ניסים גלויים, של מלחמת ל"א מלכים, ושמם נבכעון דום וכדו']. כדי לנטוע את עם ישראל במקומם. וה' פינה עבור עם ישראל, את כל היושבים שם. עד שלא עמד איש בפניהם. וגם את העמים שסביב א"י ה' פינה. עד שעם ישראל השריש שרשים הזקים במקום. והם התרכו כל כך, עד שכל ההרים התכסו בצילם. והם משלו על כל הארץ וגדלו למעלה עם מלכים אדירים. והתפרסו ומילאו את כל הארץ לארכו ולרחבו, בכל גבולות ארץ ישראל.

ועל זה אנו פונים בזעקה ושאלה להקב"ה: לְמָה פָּרַצְתָּ גְּדָרֶיהָ וְאָרְוָה כְּלִיעַבְרֵי דָרְהָ: וַיְכַרְסֵמְנָה חִזִּיר מִיַּעַר וְזִיו שְׂדֵי יִרְעָנָה: למה פרצת את הגדר ששמר על עם ישראל. וסילק שמירתו ממנו, עד שנעשו כהפקר לכל, וכל עוברי דרך באים ואוכלים ממנו. כמו שכתוב: ז'הסתרתי פני מהם והיה לאכול,

בזקן והנקלה בנכבד. **וכמו שמבואר בגמ'** (סוטה מט): **על תקופת עיקבתא דמשיחא:** הוצפא יסגא, ומלכות תהפך למינות, ואין תוכחת, בית וועד יהיה לזנות, והכמות סופרים תסרה, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת, נערים פני זקנים ילבינו, וכו'. – ובגמ' (סנהדרין צו): דור שבן דוד בא בו... פני הדור כפני כלב, וסר מרע משתולל, (רש"י): כל העולם אומרים על מי שסר מרע: 'שוטה הוא'.

וכמו שאנו רואים כמוציאות בזמנינו עם התגברות הנסיונות מכל הצדדים, כאשר מחד גיסא אין שום שמירה על כרם בית ה'. כי כבר אין 'משען ומשענה', אין את זקני הדור היכולים לגדור גדר ולעמוד בפרץ, ואין תוכחה, ונערים פני זקנים ילבינו, וכו'. – ומאידך הרשעים עומדים בראש השלטון, וכל משנאידך נשאו ראש ויתיעצו על צפוניך לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד'. וכוח הסמ"א גובר כל יום בנסיונות גדולים, בין של פגעי הטכנולוגיה המתחדשים ומתגברים כל יום, ובין בגזירות החינוך והגיוס והפלאפונים וכדו'. וזה המבחן והנסיון שלנו, איך כל יהודי ויהודי בפני עצמו, ללא כל הגדרות והשמירה שמבחוץ, ניצב במסירות לשמור על כרם בית ה'.

ומה למעשה ייצא לבסוף מהגלות? מה יהיה עם עם ישראל כפרך. ומה מצופה מאיתנו? החלק הזה מתואר בשיר השירים:

ראינו לעיל את 'שירת דודי לכרמו'. אך יש שיר נוסף, השיר המעולה מכל השירים. 'שיר השירים'. וידוע כי בשיר השירים מתואר כל סיבוכי הגלויות של עם ישראל, עד הגאולה העתידה בכ"א. וכמו שמבאר רש"י שם. וזה לשונו בתחילת ש"ש: **אומר אני שראה שלמה ברוח הקדש שעתידין ישראל לגלות גולה אחר גולה, חורבן אחר חורבן, ולהתאונן בגלות זה על כבודם הראשון, ולזכור חבה ראשונה אשר היו סגולה לו מכל העמים, לאמר אלכה ואשובה אל אישי הראשון כי טוב לי אז מעתה, ויזכרו את חסדיו ואת מעלם אשר מעלה, ואת הטובות אשר אמר לתת להם באחרית הימים, ויסד ספר הזה ברוח הקודש וכו' עכ"ל.**

ושם, בסוף שיר השירים (פ"ו יב), נאמר שכסוף הגלות עם ישראל יאמר להקב"ה: **"לִבְּחָה דודי נִצָּא הַשְּׂדֵה נְלִינָה בַכַּפְרִים: נְשִׁימָה לְכַרְמִים נְרָאָה אִם פְּרָחָה תִּגְנֶן פֶּתַח הַכַּמְרִי הַנִּצְו הַרְמוֹנִים שָׁם אֶתְּן אֶתִּי דְדִי לְךְ":**

ובמדרש רבה: לכה דודי וגו' – רוח הקודש אומרת לכה דודי נצא ונטייל בדמוסי העולם, **נשכימה לכרמים: אלו ישראל, שנאמר (ישעיה ה) "כי כרם ה' צבאות בית ישראל", נראה אם פרחה הגפן: זו ק"ש, פתח הסמדר: אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות, הנצו הרמונים: אלו תנוקות שיושבים ועוסקים בתורה, שם אתן את דודי לך: שם אני נותנת את הצדיקים והצדיקות והנביאים והנביאות שעמדו ממנו.**

ובגמרא (עירובין כא): **דרש רבא, מאי דכתיב לכה דודי נצא השדה וגו', אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, רבש"ע, נצא השדה: בא ואראך ת"ח שעוסקין בתורה מתוך החק, נלינה בכפרים, אל תקרא בכפרים אלא בכופרים, בא ואראך אותם שהשפעת להם טובה והם כפרו כך, נשכימה לכרמים: אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות, נראה אם פרחה הגפן אלו בעלי מקרא, פתח הסמדר אלו בעלי משנה, הנצו הרמונים אלו בעלי גמרא, שם אתן את דודי לך: אראך כבודי וגדולתי, שבח בני ובנותי.**

ועי' אלשיך (שה"ש שם) שהו"ל מכנים את הישיבות הקדושות 'כרם' (כמאמרם (ירושלמי ברכות לג). על נכנסו ל'כרם ביבנה', שהם תלמידי חכמים שהם יושבים שורות שורות ככרם), ועל כך אנו מזמינים את הקב"ה 'נשכימה לכרמים': לישיבות הקדושות, לראות איך פרחה הגפן, איך עמלים בו בתורה ומחדשים חידושי תורה וכו' וכו'.

השיר שלנו בגלות הוא, שאנו מראים להקב"ה, איך, על אף שכרם בית ה' נפרץ, והוסרה השמירה ממנו, ועל אף שיכרסמנה חזיר מיער'. וכל אומות העולם עם כל הסמ"א לחמו נגדינו, לאכול ולקלקל אותנו. אך אעפ"כ יש לנו כרמים קדושים ושמורים. שאינם מוציאים פירות באושים, אלא ענבים טובים עם יין משובח וטוב!

והנמשל מבואר ברש"י ובתרגום: כי כל מה שנעשה לכרם הזה, עשה הקב"ה לעמו הכיבו ישראל, שהם ככרם יין, וה' הכניסם לארץ שמינה, ונתן להם שמן כהונה שמן מלכות שמן מנורה שמן מנחות, **עוקתים** תחלה כהיקף ענני כבוד במדבר, ואף אח"כ נכנסו לארץ ישראל שהייתה בנויה בבתים נחמדים וחומות, וסקלתים ונקיתים ממושעי הדור, ומתוך ארץ ישראל גירש את הז' אומות. **יְקַדְּשִׁינוּ יְיָ יִקְרְתִּינוּ יְיָ יִקְרְתִּינוּ, ונמעתים שורק, שש מאות ושש מצות [כמניין הגימטריה של 'שורק'] הוספתי עליהם, על שבע מצות שנצטוו בני נח. בנתי מגדל בתוכו, משכן, ואח"כ בית השם שהיה בהר המוריה בבית המקדש, וגם יקב המזבח לכפר על כל חטאיהם, והשיתין. – וה' קיווה להוציא מעם ישראל פירות טובים והיו כולם צדיקים, אך למעשה הם היו באושים, וקילקלו מעשיהם.**

ועתה יושב ירושלים ואיש יהודה, ישפטו נא ביני וביניהם על הרעה שהבאתי עליהם, מי סרה על מו, ומה היה לי עוד טובה שיכולתי לעשות לכרמי ולא עשיתי לו. – ואשר על כן הקב"ה הודיע לנו מראש מה הוא עומד לעשות:

אודיע נא אתכם, את אשר הגון בעיני לעשות לכרמי: **הסר מסוכתו, אסלק שכניתי המסוככת עליהם. פרוץ גדרו – אתון חומותיו: ואשיתחו בתה. שממה וריקנית. לא יזמר ולא יעדר – לא אסתעדון ולא יסתמכון: ועלה שמור ושית – והיו מטלטלין ושביקין, ויגברו הרשעים. ועל העבים אצווה – ועל הנביאים אצווה שלא יתנבאו יותר.**

התהפכות העולם מתקופת השמירה והטיפול בכרם לזמן עזיבתו

היה זמן שהקב"ה שמר עלינו, על כרמו, בגשמיות וברוחניות, עם בית המקדש בגילוי שכנינה. עם נביאים שאמרו לנו מה רצון ה' ושהתריעו אותנו מעונשים. עם מלכים הכופים את כל העם לשמור תורה ומצוות. ועם סנהדרין המורים את הדרך, והורגים את הפושעים, ומלקים את החוטאים. ועד כדי כך לא היו רשעים, ולא מחללי שבת ולא מגילי עריות וכדו' בעם ישראל. שהגמ' אומרת (מכות ז). **סנהדרין ההורגת אחת לשבעים שנה נקראת 'חובלנית'. הקב"ה גם שמר מפריצות ומגילוי עריות, מפחד בדיקת הסוטה והמים המאריים. ולא היו בעם ישראל מספרי לשון הרע! מפחד הצרעת. ולא היו רוצחים מפחד העגלה ערופה שתגלה אותם. ואף מרציחה בשוגג היו נזהרים ביותר, שלא יצטרכו לגלות לערי מקלט. וכו' וכו'.**

אך כיוון שעם כל השמירה, לא הוצאנו פירות טובים אלא באושים. על כן ה' עזב כביכול את השמירה הזו, ואת הטיפול המיוחד בכרם, ונהקב"ה שומר עלינו בגלות רק בהסתר פנים]. – ואולי ביאור הענין, כיוון שכשהיה כזה גילוי שכנינה, וכוז שמירה גדולה, התביעה הייתה נוראה מאוד על כל חטא ופשע. ועל כן הקב"ה כילה המתו על עצים ואבנים כביכול, כדי שלא יהיה כליון לעם ישראל.

ומכאן ואילך מה תפקידנו? ומה ה' רוצה מעימנו, בגלות, במצב כזה?
נראה, כי הנסיון שלנו בעת בגלות הוא, איך אנחנו מתמסרים מעצמינו לשמור על כרם בית ה' בכל הכוח, ללא מלכים ונביאים וללא סנהדרין, בזמן של הסתר פנים. כאשר כל אומות העולם וכל הסמ"א לוחם בנו לאבד אותנו מהעוה"ז ומהעוה"ב.

המבחן בגלות הוא איך נראה הכרם של עם ישראל בשמחה גיסא אין עליו שמירה גלויה, והגדר נפרץ. ומאידך גיסא **יְכַרְסְמֶנָה חזיר מיער וְזִיו שְׂדֵי יְרַעְעָה. כל האומות וכל הרשעים נשאו ראש, עמלק עם כל הסמ"א וכל השועלים והמסיתים ומריחים וכו' מנסים לקלקל אותנו, איך במצב קשה כזה, עם ישראל מעצמם עומדים בעוז ובגאון, ובמסירות נפש, לשמור על עצמם בכל הכוח!**

ומבואר בגמרא (הגיגה יד). **שככל שגובר הגלות כך גוברים נסיונות אלו. ונעלמת השמירה מעם ישראל: "כי הנה הארון ה' צבאות מסיר מירושלים ומיהודה: משען [אלו בעלי מקרא] ומשענה [אלו בעלי משנה] וכו' וכו', – ויתחפכו היוצרות: "ונתתי נערים שריהם ותעלולים ימשלו בם, ירחבו הנער**

המיוחדת שיש לפירות הכרם של ישיבת 'כנסת יצחק', ושרוב הישיבות בעולם לא זכו לו, שבחורים צעירים עומדים בעוז ובגאון מול גזירות השמד של הגויים, וגוים נותנים למכרם ולחיים למורטים ופניהם לכלימות ורוק, ומוכנים לשבת בכלא כדי לא לזוז מרצון ה' ית'.

בחורים שיוצאים מיישיבת כנסת יצחק לבית הוריהם לשבת, לאחר חודש שלא יצאו מהישיבה, אומרים שהם מרגישים כמו רבי שמעון בר יוחאי כשיצא מהמטרה! והם מופתעים ושואלים: מה? יש אנשים שהורשים וזורעים ואינם עוסקים בתורה?!

מסתבר שכאשר אנחנו כיום, בדור שלנו, בעת, מזמינים את הקב"ה ומבקשים "לְכָה דודי נצא השדה נְלִינָה בַּכְּפָרִים: נְשַׁמְיָמָה לְכַרְמִים נְרָאָה אִם פְּרָחָה הִנֵּפֶן פֶּתַח הַמְּקוֹדֵר הִנְצִו הַרְמוֹנִים שָׁם אֲתָן אֶת־דְּדֵי לֶךְ". הכרם הראשון בעולם שעם ישראל רוצה להראות, הוא ישיבת 'כנסת יצחק' הדרה: להראות להקב"ה איך גם אחרי כמעט אלפיים שנה בגלות, יש כזה כרם קדוש ושמור, כמו ביאשישוק. עם גפן וענבים משובחים.

אשרי כל בחור שזוכה ללמוד בכרם קדוש ושמור זה! וכמה אחריות מוטלת על כל יחיד ויחיד בישיבה לשמור מכל משמר על שלימות הכרם, שלא לתת לשום נגן ופלאפון וכדו' להכנס. ושחלילה הוא לא יהיה זה שפורץ את הגדר של הכרם המיוחד הזה, שעם ישראל בכל העולם כולו ממתין להראות אותו קבל עם ועולם, עם ביאת המשיח. ושחלילה הקב"ה ועם ישראל לא יבואו עליו בטענה: כָּרֵם הָיָה לְיִדְיָדִי, לְמָה פָּרַצְתָּ גְדְרֵיהֶּ?!

ומה יהיה השכר לאלו ששמרו על הכרם בגלות?

ענין זה מתואר בפסוקים האחרונים של שיר השירים (ח יא): "כָּרֵם הָיָה לְשַׁלְמָה בְּבַעַל הַמּוֹן נָתַן אֶת־הַכְּרֵם לְנַטְרָיִם אִישׁ יָכַח בְּפָרְיוֹ אֶלֶף כֶּסֶף:"

פי' רש"י: כרם היה לשלמה - זו כנסת ישראל שנאמר (ישעי' ה') כי כרם ה' צבאות בית ישראל: בבעל המון - בירושלם שהיא רבת עם והמון רב: נתן את הכרם לנטרים - מסרה ליד אדונים קשים בכל מדי יון ואדום'.

אותם אומות העולם שנעשו נטרים, לא שמרו על הכרם, אלא אכלו ממנו והרסו אותו, ועליהם לשלם כפלי כפלים לעם ישראל. - ומה השכר לאלו מתוך עם ישראל שכן דאגו לשמור על הכרם ועל פירותיו בגלות?!

(יב) כָּרְמִי שָׁלִי לְפָנַי הָאֵלֶּף לָךְ שַׁלְמָה וּמֵאֲתַיִם לְנַטְרָיִם אֶת־פְּרִיָו: ז"ל המדרש שם: 'האלף לך שלמה וגו' - מהו אלף ומאתים, א"ר חייא בריה דרב אדא מיפו, הלומד תורה בצער נוטל אלף בשכרו, שלא בצער נוטל מאתים בשכרו, ממי את למד משבטו של יששכר ומשבטו של נפתלי, שבטו של נפתלי ע"י שהיו עוסקים ולומדים תורה בצער נטלו שכר אלף, הה"ד 'זמנפתלי שרים אלף', אבל שבטו של יששכר על ידי שהיו למדין תורה שלא בצער נטלו שכר מאתים, שנאמר 'ראשיהם מאתים'. - ר' יודן בשם ר' בון אמר הלומד תורה שלא כמקומו נוטל שכר אלף, וכמקומו נוטל שכר מאתים'.

יש אולי בחורים שקשה להם ההרגשה שהם רחוקים מהבית וללא פלאפון זמין וכדו', אך עליהם לזכור את ההבטחה הזו של הקב"ה: כל מי ששמר על כרם בית ה' יקבל שכר רב. אך אלו עמלי התורה ששמרו מתוך צער וקושי, מסירות וגלות, הם יזכו לשכר רב הרבה יותר.

אנו מתפללים להקב"ה (את ההמשך בתהלים שם פרק פ, טו): אֱלֹקִים צְבָקוֹת שׁוֹבֵי־נֶאֱ הַבֵּט מִשְׁמַיִם וְרָאָה וּפְקֹדֵי גִפְן זֹאת: ויהי רצון שיהא חלקנו עם הנטרים את פריו של כרם בית ה', והלילה לא מאלו שפורצים גדריה. ושנוכל להזמין את הקב"ה לכרם שלנו, להראות לו איך גם כל קושי הגלות ונסיונותיו, עם חזירי היער ושאר חיות רעות, לא הצליחו להזיז אותנו ממנו ית': "לְכָה דודי נצא השדה נְלִינָה בַּכְּפָרִים: נְשַׁמְיָמָה לְכַרְמִים נְרָאָה אִם פְּרָחָה הִנֵּפֶן פֶּתַח הַמְּקוֹדֵר הִנְצִו הַרְמוֹנִים שָׁם אֲתָן אֶת־דְּדֵי לֶךְ". ונעבור בשלום את כל נסיונות הגלות. ונזכה לאור פני ה' בגילוי השכינה בב"א.

ברוך ה' יש הרבה ישיבות קדושות. שרוצים להציא פירות טובים. אך כמה מתוכם שמורים כראוי, ונשארו ללא פגע? במדומה שהישיבה הכי קדושה ושמורה, היא ישיבת 'כנסת יצחק' הדרה: כך זה נשמע בארץ ישראל. וכנראה שככה זה מכל הישיבות מכל העולם כולו!

ישיבה קדושה, שבשנות האלפיים, בשנת 2023 למנינם, נשארה קדושה כמו בשנות תש"ע, תש"ס, תש"ן! על אף שבשלושים שנים אלו העולם התקדם והשתנה לגמרי, התחדשו בו מכשירים חדשים הנקראים 'פלאפון', 'נגן', 'מחשב' וכדו'. ובישיבה זו לא רק שאין מחשבים. אלא גם פלאפון אין, ונשארו עם אותו טלפון ציבורי. וגם נגן אין, ונשארו עם הורקמנים והקלטות הפרימטיביות ככהקמת הישיבה!

הסמ"א זורק על כרם בית ה' טילים של טכנולוגיה לכלות אותנו, ומשנה לשנה כל מכשיר פשוט נעשה מסוכן יותר. הנגנים והפלאפונים משתכללים כל הזמן ונעשים יותר ויותר מסוכנים, ומבול של צינתוקים מוגיע לכל פלפון המושכים לצאת מהשקיעות בעמל התורה, וחלילה אף לדרדר לתהום. ויש ישיבה אחת קדושה ששמו לעצמם גדר חזק לשמור מכל משמר על הכרם ועל פירותיו, שישארו שלמים ומשובחים כרצון ה', וכפי שהיו בישיבות הקדושות כל הדורות!

כאשר בד בכד עם השמירה המעולה על הכרם, מכל חזירי היער שרוצים לכרסם בו מבחזין, הרי באמת זכינו וזהו כרם טוב ומשובח שניתן להראות להקב"ה ולפמליא דיליה: 'הזו חזו בני הביבני', איזה התמדה בתורה בעומק העיון, איזה שקיעות בלימוד בקדושה ובטהרה, עם יראת שמים ועבודת התפילה, עם לימוד המוסר ועבודת המידות. - וזה בנוסף לזכות הגדולה

קול צהלה ורנה שפתינו אז תרננה

בהדרת כבוד ובלב הזמה נשגר קדם מזורה דרכינו עטרת ראשינו מפיו אנו חיים חי עולם על מי מנוחות ינהלנו בדת תורה בהירה ובתבונות כפיו ינחנו לדעת הדרך אשר ילכו בה והמעשה אשר יעשו

מזן רבינו ראש הישיבה שליט"א

ועמו הרבנית הצדקנית אם הישיבה תליט"א

ולחדב"ג מזרינו הגאון הגדול

רבי אליעזר גוטסגנדה שליט"א

לרגל השמחה הגדולה באירוסי נכדס-בנס

הבה"ה שמואל יצחק גוטסגנדה שיהי

מבחיירי ישיבתנו הקדושה

עב"ג לבית משפ' קרלינסקי שליט"א

ברכותינו שלוחות מעומקא דליבא שיראו רוב נחת מהבית הגדול הזה ומכל יוצאי הלציהם, בנין עדי עד, מתוך בריות גופא ונחורא מעליא.

כעזירת המאחלים

איחוד חניכי הישיבה הק'